

சிட்டும்

தன்னை மரத்தில் - சிட்டும்
பின்னும் அழகைக் கும் - ஒரு
புன்னை மரத்தினில் ஓடிய காதலி
"போ போ" என்றுகைக் கும்.

வண்ண இறக்கை - தன்னை
அங்கு விரித்தே - தன்
சன்னியை உள்ளுக்கு வாங்கிஅச் சேவலும்
செப்பும் மணிவாயால்:

"என்னடி பண்ணே - உயிர்
ஏகிடும் முன்னே - நீ
என்னிடம் வாஎனையாகிலும் கப்பிட்டு,
தாமதம் நீ க்கிவிடும்"

என்றிது சொல்லப் - பட்டை
எண்ணம் உயர்ந்தே - அத்
தன்னையிற் கப்பிப் பின் புன்னையிற் பாய்ந்தது,
பின்னும் அழகைக் கும் சிட்டும்.

அணில்

கீ ச்சென்றுகத்தி - அணில்
கிளையொன்றில் ஓடிப் - பின்
வீ ச்சென்றும் பாய்ந்துதன் காதலன் வாலனை
வெடுக்கென்றும் தான் கடிக் கும்.

ஆச்சென்றும் சொல்லி - ஆண்
அணைக்க நெருங்கும் - உடன்
பாய்ச்சிய அம்பெனக் கீ ழ்த்துநோக்கிப்
பறந்திடும் பட்டை அணில்!

மச்சுடன் ஆணோ - அதன்
முதுகிற் குதிக் கும் - கொல்லர்
காய்ச்சும் இரும்பிடை நீ ர்த்துளி ஆகக்
கலந்திடும் இன்பத் திலே.

ஏச்சுக்கள் அச்சம் - தம்மில்
எளிமை வளப்பம் - சதிக்
கச்சல் குழப்பங்கள் கொத்தடி மதைத்தனம்
கொஞ்சமும் இல்லா அங்கே!

Written by
Sunday, 24 August 2008 15:03 -

வானும் மூலலையும்

எண்ணங் கள்போலே - விரி
வெத்தனை கண்டாய்! - இரூ
கண்ணைக் கவர்ந்திடும் ஆயிரம் வண்ணங்கள்
கபிசிச் சூடர்தரும் வான்!

வண்ணங் களைப்போய்க் - கரு
மாமுகில் உண்டு - பின்பு
பண்ணும் மூழக்கத்தை, மின்னலை, அம்முகில்
பாய்ச்சிய வானவில்லை,

வண்ணக் கலாப - மயில்
பண்ணிய கபித்தை - அங்கு
வெண்முத்து மல்லிகை கண்டு சிரித்தனள்!
மேல்முத்தை வான் சொரிந்தான்!

விண்முத் தணிந்தாள் - அவள்
மேனி சிலிர்த்தாள்! - இதைக்
கண்ணுண்ண உண்ணக் கருத்தினி லின்பக்
கடல்வந்து பாய்ந்திடுதே!

மனிதர்

மஞ்சம் திருத்தி - உடை
மாற்றியணிந்தே - கொஞ்சம்
கொஞ்சிக் குலாவிட நாதன் வரும்படி
கோதலைஅழகைக்கையிலே,

மிஞ்சிய சோகம் - மித
மிஞ்சிய அச்சம் - "என்
வஞ்சியும் பிள்ளையும் நானிறந்தால் என்ன
வாதனை கொள்வாரோ?"

நெஞ்சிலிவ் வாறு - நினைந்
தங்குரகை கின்றான்: - "அபி
பஞ்சைப் பரம்பரை நாமடி! பிள்ளைகள்
பற்பலர் ஏதுக்" கனென்பான்.

கஞ்சி பறித்தார் - எழுங்
காதல் பறித்தார் - கெட்ட
வஞ்சகம் சேர்சின்ன மானிடச் சாதிக் கு
வாய்த்த நிலை இதுவோ!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165iyatkai.htm#1>. 9. மக'கள்' நிலை _